

Lehoczki Károly

RESZKET AZ ÉGEN A CSILLAG

1992

ISBN 963 400 873 9

TARTALOM

Este	Mutatványok
Diófák	Tél
A folyó	Glória
Megváltó-ünnep	Trallala
Gyolcsba burkolj	Fehérben
Adria	Reszket az égen...
Újév 1990	Vörösben
Az ember utolsó megkísértése	Nekem szabad!
Kötés	Hármasvers
Ma pénzt osztottunk...	Volt idő
Japán akác	Mint fölkelő szél
Most, hogy megfejtettem már	Felidézni fényes képeket
Szavak	M M
Bárhová méz	Aki hitte
Johanna	Eljönnek
Létem	Avarégetők
K.M.M.	A Tél utcán
Mozgófilm	Ágnes
Litvánia	Fél nyolc felé
Nem felejteni	Kinn a fákon
Fényre éj jön, nyárra hó	Ajánlás B J -nek
Vasmarsa szemránckrémét vásárol	Ajánlás B SZ -nek
a főtéri drogériában	Ajánlás R Á -nak
Mérsékelt szomorú történet	Évfordulóra

Este

Az este a hathuszással érkezett. A faluszél gödreiben elkomorodott az árnyék s mint fűtetlen szobában, hűvös nyirkot eresztettek az agyagos falak. Fölöttünk még alig csitult az augusztusi hőség, sunyin tűzött a nap és kocsik zörögtek a kátyús kőúton, de játékaink védtelen bunkerét már bevette az esti vacsora, mosdás, lefekvés vereség-szaga. Jött a hathuszas, pöfögőn, sisteregve, hozta a várost, csihegő álmokat és fáradt embereket, ereszkedtek lefelé sorjában a lejtőn, beledöcögtek az utcákba, mintha vágányokon, - várta őket a lavór víz, a krumplipaprikás, a dunnaszag. Közöttünk tétován megállt a beszéd, pedig még nem szóltak értünk, nem kiáltotta senki; Péter! Jancsi! Marcika! - még nem csapott a rét fölé az éles torokhang, sőt, lecsendesült a környék, elültek a koppanó zajok és áthallatszott a csorda lassú vonulása a túlsó félről, kurjantás, ostorpattogás s a felemelt por mintha egyenest miránk szállt volna, viszketett a bőrünk és fáztunk is talán, sőt, féltünk titokban, - vagy ezt csak képzelem? - elindultunk hát az ösvényeken, rejtett hadi útjaink haza vezettek. Körben rázendítettek a békák és mi tudtuk: ezek a békák, nem a délután szétvert tócsa-nép. A házak előtt szürke kis öregek kuporogtak kényelmetlen, támlátlan padon, váltottak néhány szót, figyeltek, miránk, hazakujtorgó kölykökre, egymásra, vagy önmagukra, nem tudom. Várták a vonatot, az estét s most megbizonyosodtak róla mind, megérkezett. És az este valóban ott téblábolt közöttünk. Nagyot húzott a harangok kötelén, bing-bong, mondták a harangok, az öregek pedig krákoztak csöppet a padon, - ni, már harangoznak, és bölintottak rá, hogy bizony későre jár. Innen-onnan feltűnt egy-egy asszony, vagy valami nagyobbacska gyerek, indult tejért, a bal markában forint, a jobban meg-megcsörrenve himbált kandlija. - Jó estét! - biccentett az öregeknek és szólt néhány szót, ha úgy hozta a kedve. - Jó estét! - visszhangozták azok, pusmogtak egy darabig, jót, rosszat, aztán ültek tovább csöndesen, elégedetten, mert megtette mindenki a dolgát. Lassacskán kifényesültek az ablakok és az este beljebb került a házak ajtaján. Asztalhoz ült a családdal,

ette a hajába krumplit, a frissen sült tojást, vagy ami
délről megmaradt, böffentett és a fogát piszkálta mélán,
velük mosdott, bontott ágyat, vetkezett.
Végül lámpát gyújtott odafönn az ég is,
felragyogott szelíden, ahogy csak a legfeketébb
bogárszem ragyog, sziporkázott okos tekintete, elbűvölte
a lenti parányi lét. Hallgatta az elülő állatok mocorgását,
szagolta a sparheltokból kibucskázó utolsó füst
fanyar szagát, megleste a gazdát, ahogy a ház végébe
kiáll vizelni lefekvés előtt, a távoli kocsmá
senkire se hederítő zsvaját,
a párnák között fickándoó gyerekeket,
a másnapi pénzt számolgtatók ráncait,
az anyák simogatását és a szomszédból átszűrődő
gyomrot remegtető vad veszekedést.
Figyelte a világot, benne az estével, mely egyszerűen csak
este volt, se több, se kevesebb.

Diófák

A ház, ahol laktunk egy faluban állt, fehérre meszelték mind a falakat s mikor elhaladt a tehéncsorda az úton elbódult az ember szerelmében a fujtós pára-por-trágyaszag iránt, megborzongott a háta a hajnali-alkonyi enyheltől s nekivágott a most oly céltalannak tűnő napnak, vagy a lavóros-sparheltos kurta kis estének, akár a diófa az újabb esztendőnek, keményen és kortalanul.

Diófa, - a szomszéd ház előtt diófa, és az azt követő szomszéd előtt is és így tovább végestelen végig, a Dunáig, vagy a töltésig, le, egész az utca alján is fehér falak, diófaárny, így volt, így bizony, létezett az a falu, számban a görcs, a zöld dió íze, fülemben a verés-kopogás, csörgés, kalapács-recsegés. Ha jött a csorda, ha ment, vagy tolókapásan-biciklisen zörögtek elő a parasztok, zörgött rajtuk-körülöttük a szerszám és ők maguk is megoldott eresztékekkel jöttek-indultak a temető melletti csapáson melljük simultak a diófák, rájuk hajolt a sötétzöld öröklét. Kamaszon-vénen, egykedvű-megértőn, láncos-gubancos ebekként tébláboltak a porta előtt vasárnap is, ha kondult a harang s feketén vonult kétoldalt a nép a patyolat utcán, mint lecsöndesült napok kirakott hordaléka a templom felé.

Ó, diófák, mintha megállna bennetek az idő, meg se moccan, figyelmesen nézegeti magát az ág-tükörben, simítgatja ráncait, kifürkészné, mikor lett újra több eggyel. Csönd van, nappalok falu-csöndje, éjszakák falu-csöndje-sötétje, semmi se mozdul. Az a ránc is talán a tiétek, kapkodás nélkül vastagodó törzseteké, magabiztos ágakoké, összefonódó-fűződő gyökereteké. Igen, az a ránc, az talán mégis a tiétek. Mert felnő, megkeményszik bennetek a múlt, akár a lassú sejtek és kiterébélyesedik, megsokasodik lombotokban a jövő. Aki vízért szaladt a kútra kalimpáló vödörrel kezében s aztán cibálva, lötyögtetve, féloldalvást cserélve-lerakogatva csoszogott hazáig azóta asszonnyal hál, a karján gyerek és koppan a lépte, mert bizik; és aki szekéren zötyögött, vagy talicskán hordta a szenet ötvenkilós adagokban a télre, sorba állt kenyérért, nem volt disznaja, most autón jár sörért és legfőbb gondja az ünnepi menü. S ki másnak kapált, épített, mégis dalolt, gyönyörrel dőlt le a szagos földre, ki tudja, talán már belé is költözött.

Diófák! - nem nyúltatok utána! Hagytátok elmenni, pedig mi dolga volt arrafelé? Miért nem intettetek, szóltatok, szaladtatok, vertetek lármát, miért nem kiáltottatok: Hozzánk tartozik, velünk nőtt, velünk változott! Ez az! Hát ti is! Az a ránc ott a tiétek! Az a termés, ami ott kopogott, csörgött, recsegett, a tiétek volt! Az ázott-barna avar a tiétek volt! A letört ág, az asztal lába, a hasábfá a tiétek volt! Örök életű pillanat-lények, ti esendő nagyok sikoltsatok velünk, csapkodjátok meg törzsötöket, rángassátok ki gyökereiteket, ne hozzatok levelet, termést, gyűljetek kusza kísértet erdővé, úgy követeljétek: Hol az a falu?!
Diófák! - miért álltok úgy? - bölcsebben, mint az ember.

A folyó

Úszik az árban a rönk,
nyalja, görgeti elemek szürke nyelve,
dadogó ajkon a hab,
kiül peremére a tajték.
Fordul a súly, húzza az örvény,
dobja ki újra, rántja a lég,
de kifulladás s elejti, döccen a
mélybe, ring a törzs
bársonyos ágyán az erőknek.
Surrog a folyó térben, időben.
Mongolszemű lány. Saruját levéve
lépdél a tájon, duzzadt szemöldöke
az erdők. Hajlik a föld, szoknyája
a szélben, bokája se látszik,
hangja se hallik, csak a
dúdolósa, csak macskatekintete
ragyog föl, mikor a falvak
kigömbölyödnek lába nyomán.
Koppan a kő a kőhöz,
törlődik a kemény kavics is,
homokos tenyere a partnak szorítja
a medret össze középre.
Hajtja, pofozza hullám a hullámot,
kergeti, átbukik, öklözi előre.
Jön, jön a folyó s továbbmegy.
Állok a gáton, hidat ver a nap,
ballag rajta túlról az este.
Pilledt húsukat a fák enyhítő párával
beterítik. Nyújtózik a rét, lepihenne, de szúnyogok
kelnek és a víz morajával összevegyül
újra az élet. Azután csönd.
Csak az ember lámpája virraszt.
Gyanús tűzzel lobban az éjben.
Csillagmagányú férfi! - lesd el
a titkot, elemek sötét fegyelmét s térj
nyugovóra. Holnapod hozza már a folyó.

Megváltó-ünnep

A világ itt, akár a mai nap, beestelült.
Árnyék sincs, csak könyörtelen hiánya a fénynek,
városból kivezető út, hol
higanygőz gyertyák lobbannak,
azután kiégnek, vagy hátramaradnak, mint a hazug múlt,
hogy belefördulhassunk a tátongó jövőbe.
Csalások mindennapjai! - fény és sötét játéka.
Mögöttem ezerszáz köbcenti zúg,
előttem hatvan méter reflektor-világos.
Hová törekszem ily vadul? Ott hátul
ki üz és ott elöl ugyan ki vár most?
Ünnep közeleg. Emlékszem, az utcán
lábak loholtak, tízmillióan vadásztak
ötven forintért megváltóra.
A motor minden taktust pontosan kiver,
a gép még dolgozik, csak mi fenekedünk
egymásra, acsargó kopók. Na nézz rám!
Miért titkolnád magányod?
Hahó! Hahó! - kiálts, verődjön bennünk a jaj!
Beletiporjuk lucsokba, sárba, tülekszünk,
bár felkutathatnánk valami szépet! -
bigyót, talán verset is, ahol a nép
egzotikus, esőszagú reggelre ébred...
Hatvan méter a fény,
mögötte sötét, sötét, sötét.
Itt az ünnep, olcsócska prédánk ma
egymás között megosztjuk,
csókoljuk társunk gyulladt szemét és elhallgatjuk, hogy
ezt a semmit is kitől csaltuk el, kitől loptuk.
Szeretet ünnepe karácsony! - dolgoztam, most hazafelé vágat
fáradt elmém, éjjeli utakon
városok villannak el.
Ha hó esne már, hogy lázálomban hűvössel takarna!
Ugye volt már úgy, hogy te engem szerettél? - s most
nézz reám és nézzél jól magadba!
A gyermek, ki Isten nélkül még letérdepel.
Számolom a kilométereket, ünnep jön, ünnep megy,
adok-kapok, mögöttem dörömböl, zúg a motor.
Rohanás! Röpíts dermesztőbb telekbe!
Hó essél! Senki se tudhassa
merről jöttem, merre távozom.

Gyolcsba burkolj

Gyolcsba burkolj engemet,
két tenyérrel ápolj,
távozz el tőlem, úgy szeress,
űzz el magamtól, hazámból!

Szemedben elmúlt évek,
szilaj ifjúság virágozik,
ajkadon ég másik
valóm, bíbor, letűnt énem.

Nézem megejtő nászunk,
nagy, fehér könnyeket ejtek,
összetolul sötét felleg
amerre mi járunk.

Vágtat már mint vad csikó
letépett láncon a bánat,
vihár röpíti csattogó
habkönnyű ruhámat.

Adria

Vívja a tajték a partot,
belémarnak a hullám-markok
s elejtik, mint ki várna
tündöklőbb gazdagságra,

vagy oly sok kincsével mint ki játszik,
vagy számol, mert fél, hogy majd hibádzik,
vagy téblábol, miből mit kérjen
e tengernyi szélességű téren.

Bolyong, vergődik az ember,
rabolna is, aztán meg nem mer
szemezni sem abból, mi neki végül is kijár.
Majd egyre mást, újabbat kíván.

Járok. Omlik az élet a parton.
Keresek valamit? Talán egy tegnapi arcot,
melyet mosdattam, de mára nem találok.
Csak visszasodorja, mint a víz, az álom.

Újév 1990

Újév.
A vizek megfagynak.
Messze a horizont tizenöt wattal ég,
az utcán rád köszön a tegnap,
köpések, hányadék.

Siess! -
új bajok törnek rád.
A jövő felrántott kocsmajtó, kies
vidék, bagó és szesz szaga száll.
Mily szép! Mily légies!

Még élsz?
Hányan hullottak itt
élő-halálba, halál-halálba! Miért
remegsz? Rohanj vakon, tedd amit
muszáj, kutasd a pénzt,

s felejts!
Ne emlékezzél ránk,
tanúk vagyunk csak. Vagy ellenfél? Nekünk sincs
magunk elől búvóhely hazánk?
Csak a pénz, csak a csencs?

Kedves! -
oly közel hajoltál
az éjjel, ma majd megint miattam szenvedsz.
Vagy értem, ellenem? Te csalnál,
ha nem csalnék? Kedves!

Hó hull.
Koccintás, csók, kacaj
verték fel tegnap agyonfagyott világunk.
Új év. Új remény, új gond, új jaj.
Valóság? Torz álom?

Az ember utolsó megkísértése

Hidegben, télben, ha lónek,
ha kivetett házad és földed,
ha öltél és tudtad, hogy megölted,
kiben bízatsz?

Ha ablakhoz húzódva vártál,
láttad, kinn besúgó járkál
s bármely élet jobb bármely halálnál,
bízatsz-e még?

Ha rejtőztél, holott nem úzótt
senki, csak nem hitted el, hogy győződ,
mit elméd eléd kitűzőtt,
mit érdemelsz?

Ha nődet váltottad nőre
s maradtál végül vágyadban póre
kivert, kóbor férfi, te dőre! -
ki ölel át?

Ha gyermektől próbáltál lopni
és szeszed már esténként fogyott ki
és bűzlesz, akár a zokni,
mi a jussod?

Most papok csordákba gyűlnek,
szeretet! - visítja mind s gyűlölve
átkot szór rád, ki űződ őket
reménytelen.

Hidegre, télre, halálra,
szeszekre, hogy rogyjon a lába,
elnyűtt hitvesre, hitre hiába
úgyis telik.

Én nem Krisztustól, messiástól
remélek szebb kort, rólad, magamról
álmodom és így van ez jól,
te csúf Ember.

Kötés

Rövidek ezek az esték.
Mire átkötözöm sebeim,
hogy ne vértől lucskosan omoljon eléd a versem,
- bár, mondják, rám férne némi vígság,
frissen buzogó vérpiros betűk halottfehér papíron,
lobogó meleg szín fájdalmas rímeimre-
mire elszorítom a tegnapot
s az üzletek, adók, tartozások között lüktető
lázás máról az átgenyvedt kötést sziszegve lebontom,
mire a visszaköszönés nélküli találkozások sorra kifakadnak
s elfolynak a rontó, semmibe dülledő tekintetek,
mire kitörlöm a kicsinyes bosszúk fekélyeit és ajkamba harapva
sorra veszem valamennyi sajtó kelevényem, végül
tisztába pólyálom magam, ahogy anya gyermekét,
addigra bizony igen-igen későre jár.
Addigra már olyan késő van, hogy szinte túl korán.
A holnap még csak sejtés, zsibbadt tagokban rémlő
ezernyi volt kezdet, már majdnem tudás,
de még nem az. S épp ezért remény?
Hány holnap hullott el! Mögöttem ígéret hegyek,
kopár,
sziklás,
felsebzett táj.
Rövidek ezek az esték, - a most
tegnap és holnap határán. A vers átvézsett,
lefejtett gyolcs, - s mondd, miből kerül tiszta,
gyógyító kötés?!

Ma pénzt osztottunk...

Ma pénzt osztottunk egész délután,
tusakodtunk háromszáz forinton,
ezer autót okádott a gyár
Honshun. Ó de kár, ó de kár!

Most üres kézzel csepüljük magunk,
hunyorgunk a messzi csillogásba,
szánalmasak és szegények vagyunk,
kit jobb sors megunt, rég megunt.

Mert így osztott itt öröktől e nép,
önnön társát is véresre marva,
ma elosztotta végre mindenét
a balga. Derék, mily derék!

Japán akác

Fölém magasodik sok komor japán akác,
míg végigűz nap mint nap egyazon úton
a pénz s valami flegma munkaláz.

Sűrű lombokon villámol át a fény.
Szemed? Vagy napsugár? Óv-e, vagy ellenem tör
a rám hajló barna-zöld tenyér?

Kedves! – nap mint nap szemedről álmodom.
A fény se csak ha napba nézel ér!
Van aki óvjon, van ki ellenem tör,
mégis egyre álmodom szemedről.

Most, hogy megfejttem már

Tenyérszínről tűz a nap,
nehéz, csuppanó cseppek hullanak
s én beledőlhetek puhán a fénybe.

Most, hogy megfejttem már az Egészet,
nem leselkednek rám új mérték,
téged is megláthattalak.

Oly sok voltál, s oly éltető, mint e cseppek,
oly meleg s vakító, mint a sugár fönn.
Énbennem voltál, s kívül e földi körön.
Ki vagy te? Szeretlek!

Szavak

Látom a strandon újra nyár van,
hullámot vet a nép a part előtt,
közéjük kuporgom, ringatom magam
éveim javában, mint az üldözött
vad figyelőn két iszonyú rohanás között.

Fölvert habon bukdácsol arcod oválja.
Talán a hőség, talán a hit játszik velem,
hogy vizekben, vizeken túl várna
még az asszony, ha nem gyötörné páni félelem.
Zsibong, sikong az élő, les rá a fölszított elem.

Hol bújysz? Merre menekülsz? Vadász a Nap
ránk, ölni, éltetni kénye, nem joga.
Látlak, mintha itt állnál, hisz oly rég láttalak!
S ha most havazna, csak egy pillanatra,
tudom, elérnének hozzád e szavak.

Bárhová mész

Délnek elindulva torony int utánad,
Nyugatnak indulva szilaj víz megárad,
Északnak indulva fagy veri a fákat,
Keletnek indulva zokognak a házak.

Aki elment innen remegett a válla,
Még útnak sem indult, alig vitte lába,
Mindegy hogy hová ért, életbe, halálba,
Torony, vad víz, házak, erdő lett az álma.

Bolyongott kutatva fényesebb világot,
Rettegett fegyvertől, képzelt szabadságot,
Futott mikor úzték, mégis visszavágyott,
Nevét ha említéd neve legyen áldott.

Mind aki földből nőtt visszahull a földbe,
Ezer baját váltja egykedvű rögökre,
Egymást mi megcsaljuk csúful mindörökre,
Konok hitünk hagyjuk kincsünként örökbe.

Tudd, ha Délnek elmész torony int utánad,
Ha Nyugatnak elmész víz éretted árad,
Ha Északnak elmész fagy lesújtja fádat,
Ha Keletnek elmész könnyet ejt a házad.

Asszony, gyermek, erdő, folyó, torony, házak
Innen bárhová mész ide visszavárnak.

Johanna

Most nyár van, éj, és bús füzek felett
Johanna!
egy hold világol két szemed helyett,
Johanna!

Csalni kél az itt a távont,
felismerlek szél szagáról,
lég a tested, üde és meleg.

Most nyár van, éj, az idő lám megállt,
Johanna!
hogy kiárulja céda önmagát,
Johanna!
Felmutatva gyöngé másod,
kikacagva vert magányom,
titkolva a télt, fagyot, halált.

Most nyár van, éj, és tűnt világon át,
Johanna!
ma rajtad félem Dávid csillagát,
Johanna!
Hamis hitek, hamis vádak
szálltak rád, reám is szálltak,
adja fel ki más önnön magát.

Most nyár van, éj, magány, meleg, sötét,
Johanna!
a volt a lesszel éppen összeér,
Johanna!
Sárga fényben zöldes árnyak
múlnak, jönnek, ingnak, várnak
s meghalunk e furcsa semmiért.

Most nyár van, éj, hát így szólítalak,
Johanna!
ki Hold vagy fönn, vagy ezer más alak,
Johanna!
Ifjú kebled, öled, vállad,
bolyhos bársony szempilládat
terítsd szét az alvó fák alatt!

Létem

(Szimfonikus költemény)

Ős parton állok, tengerparton, homoktenger partján,
süvít az anyag millió szádra, hullámokat vet,
legördül, összeáll, kirobban, erő hajítja,
lerántja, a vidék, mint hányódó, gyöngé gálya,
csöpp földhajó, verődik fénybe,
mártózik dühödt árba.

Tóparton állok, szemem tópartján.
Nagy, fényes felszínekre látok, zölddel, barnával benőtt
hínáros vízmezőkre, lila csöndben imbolygó nádasokra.
Miféle bolygó ez itt, miféle planéta tó-tengerszeme?
Halak csillannak el, nyüzsög a mély, forgalmas város,
feszül az ezüsthorizont, játszik a tűző nap vele.

Tágas mezőkön járok. Rengeti a fűvet az áram,
csillagok rengnek, vörös, kék, sárga csillag-virág
himbál a kozmoszmezőn, letépek, illatoz, hajítom
idegen világba. Tejút zsombékon szökell a lábam.
Mily messze jutottam, mily távoli még a házam!

Vihar dúl. Földvihar, Testvihar, Világvihar.
Üvölt az elemek szája. Egyik a másik ellenére fordul,
porszem a porszemet kivájja s lehullva újra csak
acсарogva tombol, hogy volt magába visszatérjen.
Mit lel fel örült körein?
Születik, pusztít és kipusztul.

Homok telepszik tenyeremre, nyugodt, kimért kristály.
Szemernyi béke hét lakaton. Mely vidékről jött
s miért törekszik új s újabb vidékre? Ott belül
hány világ pörög, kik születnek, pusztulnak el épp?
Kristály, szólalj! - mit tudhatnék, ha záraid kinyitnám?

Bőrömön árkot hasítottak az évek.
Bolyhos barackok bőre, bársony női bőrök,
toll és szőrpihéknék selyme, csillámló élő pázsit!
Vágtázó szélvész szaggatta bőrömön szakadék.
Ledőlök.
Kémlelem a tátongó mélyet.

Nyár van. Bújnak a tanyák a fák ölébe.
Fényostorral csördít a dél. Kapál a paraszt,

izzadva állja, kiköp, továbblép, nyomában
ájultan hever a haraszt, surrog a szerszám, befordul
amint a sor végére ér s lecsap, lecsap. Lobog a lég,
áttetsző máglya, perzseli a mulandót,
lekushad mind aki fél, kinek tehet panaszt?
Traktor ágaskodik, berreg, bukik előre,
szomjasan szaglász, köhög a portól
s egyre csak fölveri azt, száll a por az égbe, a napba,
csapkod a fény ostora, tikkadó csorda,
élet menekül, gyülekezik mögötte.

Fagyos éjszaka röpít tenyérszíj térben szikragomolyagot.
Hófödte rét fölött lebegnek játékszer szikralabdacsok.
Parázslék a hó csuda tündökléssel, csikorog
lábom alatt. Óvatos kézzel babrálok a sereglő
lidérces csillag-világokat. Járok, járok, összegyűrok
négy-öt világot, gurigatom, terelgetem, óriás
gömböket formázok, összerakom, mint hóembert,
szórhasza fényét örök sötétbe. - Száz, ezer, millió
szikra-csillag embert építeni kéne!
Álljanak, járjanak itt a téren, egymásba bevilágítsanak
s mind mint önmagára tekintszen a hófehér,
befagyott, téli éjszakába.

Ifjú planéta bolyong az úton, hunyorogva figyelem
mint úszik zöld sörénye kozmikus napsütésben.
Halványkék vállán páraing. Holdak, meteorok,
üstökösök nyüzsgésében méltósággal igyekvő bolygó.
Mily utat jár be míg eltűnik s feltűnik megint?
Felszínén csiszoltan villan a kő. A mély mozgatja,
legbelül duzzadó erő. Mit érthetek belőle én,
az őhöz hasonló?

Bőröm szakadékaiban törésvonalak, rétegek,
lemorzsolódó hám-kódarabok, zezzugos lejárók,
barlang szájadék. Odabenn, mint hegybe vájt titkos
hadiüzemben dübörög éjt-nap a munka.
Oszlopok, kötések, csövek, kábelek, nagydarab gépeken
otromba nyersanyag, buggyanó oldatok, fűjtató légterek,
sziszegve áramol mind ami megterem.

Szél jár a tó fölött, habot bodorít, borzol,
kacsák himbálóznak, csónakok,
inog a nádas, su-su-sú, suttogja, én vagyok én,
a szemed vagyok, zöldben-kékben játszó tavad,
könnyek áradása,
te vagyok én s te ki vagy?

Kövek, homok a vízparton, a távolban csontos
hegyek, méla vitorlák, ébredő városok,
ez vagyok én. A Föld vagyok. Nézz belém, belsőmben
billió sejt-csillag ragyog, tekints a májba,
az agyba, a szívbe, plazma lények özöne lüktet, dohog
mint gőzgép, sistereg, sűrög-forog, lesi az anyagot,
lecsap rá, világának parányi mása s új világ
saját határain belül. Mindegyik sejt csak a
szomszéd kétszázat látja s hogy jóllakjon
neki mily fondorlatokba kerül. Él! - és élőnek maradna
akármi áron, anélkül, hogy tudná, részem nekem,
vagy sejtené, plazmája hevült bugyraiban
mily molekulák, atomok keringenek, őket fönn
mily erő tartja, milyen cél, milyen üzenet,
miféle napok ott az atommagok s hogy ő, a sejt-galaktika
önmagában számomra pusztá semmi s a test egészét
hiába próbálná Kolombuszként felfedezni.

Felcikkank a Földről, én, a fecske, suhanok
a szférákon át. Szárnyalok tízezer évet, elég-e
kérészéletének néhány perce felkutatnom legtitkosabb
törvényei nyomát? Hűlt anyag, hozzám lenne hasonló,
ki felhőfodrokban vágatok? Vagy idegen rendben
robotol mélyén a máj, a szív, az agy?
Miért csak ily semmit láthatok?
Ki vagyok én, miért nem tudhatom?
Te miért nem tudhatod ki vagy?
S ő kicsoda, ki kéken, páraingben alattam ékszerként ragyog,
elindult a kozmikus téren, de szerelmesévé lett a
Nap, körötte mint udvarló forog, hogy tüzében nászunkor
tündöklőn elégjen s így szüljenek együtt ifjú csillagot?

Könnyekbe mártózom, tavakba, tengerekbe.
Higanyos, hús hegyi karsztvizekbe, zokogó, forró
vulkáni áramokba, gleccsertó csöndbe, gejzír fájdalomba.
Testemre simul a Föld könnye, a Föld vére, a földi verejték.
Bucskázom benne, lebukom, feltörök újra,
pancsolok, cikázok, repesek, rettegek,
része az elemnek messzi a parttól
testem a testével egybesimulva játszik,
megragad, ellök.
Barátom, testvérem, szerelmes kedvesem,
szülöm, vagy önmagam, szerveid hű sejtje,
májadban lüktető, szívedben dobbanó,
elmédben érező önmagad önrésze feliszom könnyedet,
letörlöm lucskodat, sebedet ápolom.
Nevető-szomorú cirógass, elringass, villámmal ütlegelj,
tájfunnal elveszíts, hasítom lágy öled, legbelsőbb nedveid, örömtől
könnyesen, gyönyörtől lucskosan tempózom,

úszom, úszom, úszom, orromba szívom a loccsanó cseppeket,
marja az orrom, szemem kémleli a mélyet, elvásik,
így fürdőzünk egymásban időtlen időkön át
a Föld az egyik és Én, a másik.

Sebes ajkamon homokhegyek, véres-zöld szememben homokdűnék.
Csikorog bennem a kozmosz, karmol, akácok lobognak
zöld-fekete lánggal, zihál a földszél, veri a tanyán a kaput,
reccs, csatt, leng a vasalt fa, riadozik a jószág,
rohangál, visong a malac, laposat pillant az eb, morog,
szárnyasok rikoltoznak, jaj,
álmodom csak, vagy valóság amint a táj hét sarka összezárul,
parányi porszemként pörög, vágódik gyulladt szemembe,
lűket s én viszontlátok akácost, kutyát, kaput, világunk
óceányi rabját bilincsbe verve és sehol a szabadság,
a napnak rácson túli selyme.
Élnek, halnak, várnak.
Feltörhette-e egy is börtönét?
Szűkebbek, tágabbak a cellák,
kong, virraszt a kérdés: Miért?

Varázsos leányszemek tüzelnek az égen,
parázs bibéjű csillag-virág.
Babrálom kelyhüket, illatuk oly ismerős.
Virít a rét, fényárban úszik, asszonypuha bársony az éj.
Felsziporkáznak tűnt szerelmeim,
simítom őket - mit ér a szó? -
s hagyom, elizzanak.
Dülledő erő igazgat múltat, jövőt, vagy oktan szeszély?
A fondorlat tán föl sem fogható.
Tenyeremen virágvér, harmatos könnyek, csókos
asszonyi pára. Meleg, fájó, igaz.
Törvény! Acélod kikezdi testünk, bíboran omlik a fény!
Miféle világ ez itt, miféle roppant temető?
Ennyi múlás kinek vigasz?
Ki az a bomlott Ítélező?

Az éjszaka sorjás, sziklakemény. Határai, mint kristályé,
pontosak. A Falon túl homoktenger-világ kóborol,
de a miénknek mintájára csak.
Itt rokon a jég a nyárral, éjszaka játszik napot,
amit itt látsz minden élő, minden egyszerre halott.

Búcsú

Vagyok a Föld lakója,
leszek a Napnak lelke,
szeressen aki gyűlölt,
csillag járjon felette.

K.M.M.

Ma kandi rímek
eső az ablakon
kocantja álmában a szívet.

Ma csacska fényel
október kinn oson,
majd besötétít, mint az ében.

Ma én, a híved
szobádba csillanok az éjjel,
simítlak, új utakra kélek
s hogy aludjál, hagyom.

Mozgófilm

Leheverednék ott kinn a föld-díványon
búzák plédjére, halmok vánkosára,
leheverednék és tüdőre szívnam a záport hozó
szeleket, fülembé tömném
a nyárfák zizegését,
úgy hemperegnék a világgal, mint
szerelmes állatok, feledve a távoli utakat,
kerekek sistergő pörgését,
gázok kénes szagát,
leheverednék és hunyorogva lesném az időt, amint
elvándorol az égen
halvány ködökbe burkolódzva.
Az orvul suhanó vas vonatokat, amilyen most is röpít
érzékeim fáradt káprázatának tartanám.
Hevernék mit sem sejtve
izzadságszagú könyvtárszobákról, ahol a
lírát adják-veszik, hoci-neszét latolgatnak meg
kiadókat, kémlelném a látóhatárt, hátha
a felhők alja vörösre vált.
Kedvelem, mikor mint paraszt a
tanya udvarát szombat este
zápor s szél söpri tisztára a
koszt, a bűnöket.
Leheverednék, bele abba a mozgófilmbe
a vonatablak nézőkéjén túl,
mert a szemem előtt kattogó világ
legalább oly valósnak tűnik, mint e zsibbadt várakozás
s legalább annyira érdekesnek,
mintha igazán létezne.

Litvánia

Göröngyösen, összeköpdösve,
amúgy szedett-vedetten, de
állítólag szabadon
előttünk térdel Vilnius.
Megáll a vonat s mert elnyomorít
a bezártság nagyot szippantok a peronon
az itteni levegőből,
mely állítólag üde és szabad, mint
maga Litvánia. Szikrázón fényes a nap,
minden okom megvan a derűre
és az óriás falragasz hirdetheti, hogy
„Igyeji Lenyina zsvut i pobezsda jut”
különösebben nem keserít.

Figyelem a pályaudvart.
Összevegyül a csönd és a nyüzsgés,
mint kenyérbe mártott bicska.
Rajzik a nép, átkötözött batyuját
cipeli, vonszolja maga mögött sok asszony,
kiabál, sipít az idegen nyelven,
töri magát előre.
A gyorsbűfénél állók, vagy negyvenen
türelmesebbek.

VILNIUS

Szálkás, vörös betűk merednek
a pályaudvar két végiben,
megkopott latin és cirill felírás szürke pala fölött,
mintegy idézőjelbe rakva magát a várost.
Mellettem orosz veteránok handabandáznak, hogy
„elszakadás” meg „nyersanyag”,
„az orosz föderáció határai”, újságból
jól ismert fogalmakat köpködnek
s hogy „hálátlanok”, „hányan
haraptak fübe itt”, „jártassák csak a szájuk, azt lehet”.
Még nem indulunk, de visszaszállok.
Bámulom inkább a kerekeken
gördülő unott világot, a győzteset.

(Már korábban feltűnt, milyen pontosan
ülnek a csavarok, kattan a zár, mennyire
glancosak a műanyag falak.

Végtére mégiscsak vigasztaló!)

Aztán meglódulunk. Litvánia
sodródik az ablak előtt
szürkén leborulva,
görnyedő daruk imádkoznak

fölötte.

Erdők, tágas mezők rohannak
elszabadulva, szántatlanul s a pillantás
kutat valami biztos pont után,
ahol megpihenhet.

Az ajtó felett apró fémtáblára írva:

„Vereinigter

Schienefahrzeugbau

der DDR

VEB Waggonbau Görlitz”.

Nem felejteni

Kebleit a fürge déli nyár
kék-fehér tajtékban fürdeti.
Csitri lány nótája száll.
Próbáld nem felejteni!

Permeten a játszi napsugár
kötegbe font hímes tincsei
villódzó szálakra vál.
Próbáld nem felejteni!

Víz és ég, két ellen s jóbarát
önmaguk hullámát kergetik.
Táncuk méla dobbanás.
Próbáld nem felejteni!

Mészfehér, nagy, lusta sziklagát
tűfogát habokon megfeni,
azzal ijeszti magát.
Próbáld nem felejteni!

Mily vidék! Ki itt megfordult, bár
bitang volt, vagy lángoló zseni
jött, és elment mindahány.
Próbáld nem felejteni!

Évszakok, mint rossz a jóra jár,
nincs, mi sorsát elkerülheti.
Most dél van, ifjú a nyár.
Próbáld nem felejteni!

Fényre éj jön, nyárra hó

Nagy Úr kaszinóba jár.
Kis úr posztmodernül versel.
Vergődik a szegény, mint meglőtt madár,
beéri híg levessel.

S míg robbantja Nagy Úr a bankot,
a csóró felnyit néhány kasszát.
Kis úr meg, ki idegen rímeken fanyalgott
egyre ordít, hogy Erdélyt visszaadják!

Határainkon népek törnek át.
Mi azt kutatjuk, kinek volt őse báró,
ők átkutatnak hajnal száz kukát,
mind éhes, újkori aranyásó.

S ki otthon marad, az is meggebed,
saját házával omol a sírba,
felkoncolják testvér-fegyverek,
a holtakat az újság már nem írja.

Baltával hasít birtokot,
akinek pénze lakni nincsen.
Rendőrok körözik, kiátkozzák papok,
elítélik és lecsukják. Ingyen

kétszoba komfortot nem ad
se állam, se Isten.
Dolgozol? Tartsd hát a szád!
Különb vagy? Kuss ki innen!

Nyalka nő szív romlott zápfogat,
kapualjban strichel az ország.
A költő viseltes versikékbe kap.
Elmenekülhetek még tehozzád?

Ugye te nem vagy pártlotyó?
Egy arc nyomódik ablakomra.
Fényre éj jön, nyárra hó.
Úgy tekintek gyermekkoromba,

mint anyám belém a széles, barna ágyon
s látlak téged, ki ott voltál velem,
csak elmenekültél e felnőtt világból,
Játék, Boldogság, Szerelem.

Vasmarcsa szemránckrémét vásárol a főtéri drogériában

A mennyezet
be-
rogy
és Vasmarcsa dongalábbal odaáll
a főtéri illatszerbolt halványlila pultja elé.

Izmos rüsztyét
cementes por lengi körül, kis híján
jól is áll neki.

Öt kiló szemránckrémét kérek! -
mondja illedelmesen s géppisztolyos kezével
szemérmesen megigazítja háromtonnás
öntött alját.

Ááááá! - sikolt az elárusítónő.
A sikoly Vasmarcsa keserűségével
éppen összecseng.

Most, mikor szoknyája alá nyúltak akiktől nem várta
furecsa érzések markolásszák a torkát
rajta a vastag darukötéssel.
S mert hiába ácsorog a pult előtt
bedugja öklét a szemközti vitrin
varázslatos üvegcséi közé.

Csecse!
Azt mondja, csecse.
Ily finom helyen még sosem jártam!

A magáé,
ereszti földre fegyverét s kifordul.
Csak úgy döng a tér
amint elindul a Kitagadott Szobrok Utján,
ledöntött császárok, héttörpék nyomán.

Megy, távolodik, miközben áhítattal kenegeti
szomorú, ráncos szemealját.

Mérsékelt szomorú történet

Reggel még hivatalos volt konferenciákra.
Nyálunk folyattuk, mikor a külföldeket járta.

Ledöntötte délben valami bamba bánat,
gyógyszert ebédelt és kötelet hurkolt magának.

Rászolgált jócskán, bizonygattuk egymásnak este.
A város matriarcha nejét emlegette.

Mutatványok

Pattognak cifra karikások
táncra perdül kölletlen a medve
cirkuszunkban tülekvő páviánok
dicsérik eszüket vesztve.

Sújtanak majd újabb ostorok
riadt majmok rebbenek csapatba
a medve zavartan helyre ódalog.
A barom! Inkább kacagna.

Tél

A tél már nem is tél, csupán elnyútt munkásnadrág,
olajfelleg-foltok posztóvörös délhajnalokon.
Torünnepek mocskába mártott cafat-világ,
emberi kedvek, szívek szövete, a tél mintha
te lennél, én magam, jár-kelek, ledől
az utcán egy padon s ott éjszakázik.

Ez a tél már nem olyan, mintha tél akarna lenni,
valami furcsa nyár virít vacogtató hévvel,
benzingőzszagú a pára, felszáll, ledermed s a
fák között locs-pocs sarakban sapka nélkül kukázó
homlokán kigyöngyöz. Résnyi ablakon rádió rikoltozza:
...Háború, háború, háború!...
Felvonyít az eb, pórázát tépné, kikötötték.

Ebben a télben nem veri kékre a körmöt
fagykalapács. Acélozott hidegét az idő lesunyja.
Árcédulákat kotor a szél s egy papírhuszast, megállóban
toporgók lába közt terelgeti; - Kinek kell?
Horganyszürke uszadék sodródik az égen,
sűrű pocsolványokon villan a vörös nap.

Erről a télről asszonyok zokognak majd száraz szemekkel.
Csönd és üresség marad e tél után, kivált férfiak
borús hallgatása, fagymeleg.
Valaki szembe jön az utcán, oly ismerős! Mellette
andalgó kölyök. Hitvesem s fiam?
Jön, jön, nem néz rám, elsiet.

Tél jár az utcán, öt fokos szilaj tél.
Végigtipor a városon s a szíveket befeketíti.
O, hontalanná vált világ, mennyire várod már, hogy
havazna s a könnyű fény eloldja álmaid!
Ne vergődjél reménytelen
ez ijesztő nappal-éjszakán.

Glória

Hunyó üszök-ruhám
kotorja őszi áram,
föliz a mell, a fő,
s mint hegycsúcson fáradt lánggal
pilló fagy verte
tűz
vöröslik múltó glóriám.
A völgyben alvó barna nő,
a volt kedves vigyáz,
arcán csillámol földöntúli fény,
lánggal álmodik, s hogy újra rátaláltam.
Babrálja vékony ujjú szél,
borzong, de engem őriz
a dermedt éjszakán.
Fönn, ahol élek s majd meghalok
örök világot lobogtat az éj.
Ki távolban állsz, talán nem is érted,
ily soká mint loboghatok.
Föltekintve nyirkos homályból
nézd,
tüzemnek tűz lett szép fia
s míg szunnyadva őrzi őt a kedves
sugárba fonja ifjú glória.

Trallala

Rigmusokba búni volna kedvem,
dudorászva ágyon nyúlni el.
Mit nekem már huncutul a balvég,
önfeledten trallalázní jó.

Lám a száj mindenre kapható!
- trallala az ingemen vörös vér.
Dalban hullok itt a végeken,
szíveden a fegyverem letettem.

Fehérben

Hull a hó a mosdatlan világra,
a régi rend reményfehérbe vált.
Egy vén kukás hanyatt veti magát,
a kórházban főtt vacsora várja.

Hull a hó, csak hull, hull, hull, semmi más.
Kéményekből páráll némi élet
s hol szeszt okádott a léha részeg
kásás fekély a barna olvadás.

Hull a hó, a város összegörnyed,
mint zárt világ, kering a szürke nép,
hogyan rejtegetve tegnapi hevét
gallérjából kémlelje a földet.

Hull a hó, nagy, fakó kincstári pléd
terül fájra, élvre, nyűtt szemfödő.
Nézd! - halottfehérben jár az idő!
Pajtás, félsz? Odatelepszem melléd.

Reszket az égen...

Reszket az égen a csillag.
Reszket a szemed, de csillog.
Mind tüzel ami fázik
holt térben, ha virágzik.

Gyöngyöz a könnye a fának.
Simítom éji ruhádat.
Öröm vegyül a vérrel,
gyilkol is, ki megérlel.

Bújik az állat a bajtól.
Fejem tenyeredbe hajtom.
Odú, ahol melegszen,
csókot hintek kezedre.

Adhatok-e fázón szebbet,
visszaragyogom szerelmed?
Higgyék, akik még hinnék,
legyűrhető a nemlét.

Reszket az égen a csillag.
Omlik a vére, ha virrad.
Áldott, ki írja versét.
Kívánok szép szerencsét.

Vörösben

Álom előtt, halál előtt
kedveseiddel bíbelődj.

Így.

Vörösben téblábolva várnak
telt asszonyok, szende lányok,
hívd,
szólítsd magad mellé a voltad,
mind, akik élnek, s veled majd kimúlnak.

Jaj! -

átdöfnék láthatatlan kardok,
simítsd a legbájosabb arcot,
haj,
fekete pilla fed el egészen
s nincs már, ki utadon utolérjen.

Nézd! -

véred a Nap vérébe oltod,
a fényeket magadban leoltod.

Szép

ez a játék így álom előtt,
mindennap ringató halál előtt.

Nekem szabad!

Én nem vagyok semmilyen szektának tagja.
Este, ha komoran rákönyökölök
a versre, (holott becézne asszonyom, a kölyök
elcsöndesedve alszik)
nem holmi miatyánkot mormolok
vagy titkon dudorászom bolsevik
mozgalmi kótát.
Csinálja mindenki ahogy akarja! -
ez volt régebben is az elvem
s most, hogy leginkább senki sem dörömböl
hajnali órán más ajtaján
pláne csillagokat babrálok szívesebben.
Persze a sikerem dettó, mint máskor.
A gyerekek ugye jobb, ha kilenckor még ficánkol,
nem pléd alatt gunnyaszt, húzza
a lóbört, nőm is inkább párosban úszna
a süllyedő tutajágyon, nem beszélve a
szervezetekről, melyekben mindig meg volt a készség
torkunknak szegezni a kést épp
a legmegfelelőbb pillanatban.
Naná! Vezéreikben lángol
a vátesz!
Hát csak házaljanak Jehova Tanúi, meg
kiszgazda agitátorok,
s ha optimista szajkón túl ma megint
szerelmi bánat dukál a lapnak pöccintsék ki onnét
„gatyában járó versem”!
Az idő lassan átforg, mi jobb volt
balra tér s fejre áll a díszes társaság.
Megleszek nélkülük.
Gyerekkoromtól három égi csillagot szorongatok
tenyeremben
egészen fényesre dörzsölődtek a harminc év alatt.

Nekem ne magyarázza senki, miről támadjon írni kedvem,
és ne tiltsa meg, amit nekem szabad!

Hármasvers

Volt idő

Volt idő, mikor forró vízzel hígított
lekvárt vacsoráztam s titokban elfogott
a vágy, hogy a Duna-parton estidőn megálljak.

Most nézem, ahogy a terhes, munkavert uszályok
köveket hurcolásznak a Napba és gátak
közt zajgón omol a víz. Teázom.

Forrón gőzölgő szilvalekvárt hörpöl a szívem.
A folyó fölött alkonyi könnyű pára.
Nem gondolok a politikára.
Mint fölkelő szél, belém-belém kapnak a hírek.

Mint fölkelő szél

Mint fölkelő szél, belém-belém kapnak a hírek.
Nem mintha fáznék, inkább csak szomorú
vagyok, a túlpartról átint Tu Fu,

a kínai, hogy ami fáj, az az érdem,
s hogy tartsak vele, s hogy miért, ne kérdejem.
Mondják, e tájon volt már háború.

Harang kondul a folyam fölött. Besötétedett.
A régvolt ízek s az iménti színek egybeváltak.
Elindulok. Tudom, még van ahol várnak
felidézni múltból, jövőről fényes képeket.

Felidézni fényes képeket

Felidézni múltból, jövőről fényes képeket,
habokon bucskázó békeidőt szeretnék.
Ki vándorolt síkon és hegyen

és égeti még száját az emlék
ne sírva - mint régen - emlegessék
míg távol volt, most köztetek legyen,

mert nézd, széles és mély a folyam
s hogy örvénylik az ár, amíg rohan
s a parton ki visszaint, mint Tu Fu boldogan
milyen kevés! Hát jöjj velem! Szívemben béke van.

M M

Március éj. Későre jár.
Aludhatnék is már.

Az utca sötét. Kósza fények.
Falak közt szunnyad az élet.

Mondják, meghalt egy lány.
Emlékezem is rá talán.

Máriának hívták.
Mi vitte el? Torokrák?

Eltemetik a napokban.
Bűzölögne hantolatlan.

S jön április, illatoz,
az egészről mit se tud.

Aki hitte

Volt, aki hitte a pártot,
aztán meg hitte, hogy van Isten.
Szilveszterkor pálmát ültetett Jeruzsálem
környékén, - régebben ilyentájt havat lapátolt
valahol Északon.
Amije van, az mind övé.
Amije nincs, majd elveszíti.
Ha látjátok, ne üssétek agyon!

Könnyű a költőnek efféle badarságot beszélni.

Eljönnek

Eljönnek újabb korok, újabb bajok.
Mindig a nyüzsgő élőké a dics.
Előveszi Miska a Fekete Füzetet
és buzgóságunk röhögve kipipálja.

Avarégetők

Nem írok már, nem is olvasok.
Hírlik, tavasz jön, s tényleg,
ősz levelek bő füsttel égnék.

Bennem is milyen furcsa tűz lobog!
A torkomig rakott máglya,
mint nyirkos avarnak lángja

már-már kialszik, majd újraéled.
Dobálják rá a tegnapot,
hogyan szítsák, vagy lohadjon végleg.
Viszi a szél a füstöt! Nem telik neki másra.

A Tél utcán

A Tél utcán a nyár, ha múlik,
rád csaholnak földöntúli
kifent szemfogú szelek.

Fáradt nap vöröse, véred,
ami ez utcán még meleg.
Minden kötésed letéped.

Nincs már tőled iszonyúbb itt.
Bújnak előled a népek.
Feltúrt gallérban remélnek,
mint a holtak életet.

Ágnes

A rolón a fagy ujjja kocogtat.
Mínusz húszat ígér a holnap.
Megreccsensz bennem, - vagy kinn az ág?
Beléd-beléd kap Fábián.
Összekucorodom, szűkölés az ének,
a réseken egy vad világ fehérlik.
Zsebembe nyúlok, törmelék.
Kiszáradt morzsák, karcognak a szavak.
Az égen nagy, sötét madarak
keringenek. Tél van. Süvölt a havas szél.

Fél nyolc felé

Január.

Reggel van, fél nyolc felé.

Messze, túl a csillagközi téren

elbörög egy busz.

Az imént fejeztem be fázós kis nyúlfarknyi

versem,

onnan jött, ahol a bűnös Istenek laknak.

Zörög a roló.

Felébredtél? Pusz.

Kinn a fákon

Kinn a fákon zúzmara.
Águk a súlytól földig ér.
Anyámat úgy hívták: Mara.
Élet-e még, mondd, a tél?

Ajánlás B J -nek

Bús szemed a távont, mondd, miért
kutatja már e túlsó, tőlem messzi parton?
Ki voltam, az vagyok. Tenyeremen tizenöt forintom
mind színarany s egy világgal felér!

Ajánlás B SZ -nek

Bokáig gázolunk a sárban
és besározódtunk mind bokáig,
alattunk elfogyott az út,
- vagy épp e sár vezet kimúlt
magunktól képzelt Szilviákig?

Ajánlás R Á -nak

Voltam, hogy percnyi fény legyek
a rád kimért világon,
voltam, hogy tékozló kezed
eztán örökre fájjon.

Évfordulóra

...és mintha összecserélték volna az időt,
kövek zuhogtak rá a földre,
a férfiaknak héja szárnya nőtt,
lecsaptak táruó női öltre,
mi épült, burjánzott akár a rák
és összedőlt, mint roppant kártyavár.

Maradt mi volt, a káosz előttünk, utánunk,
csillagok vetett ágyán fejünk alatt a Hold.

Lehoczki Károly
76/321-548
lecso@externet.hu